

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Ακούστε, κύριε, είπε ο Μπελσάνς.. Ξέρετε τὸ Λαγκαρντέρ;
—'Ω! ἂν τὸν ξέρω! ἔκανε κ' ὁ Πασπούάλ. Εἶμαι ὁ Παπούάλ!

Τὸνομα τοῦ Πασπούάλ, καθώς καὶ τοῦ Κοκαρντάς, δὲν ἦταν ἀγνωστοὶ στὸν Μπελσάνς, γιατί τὰ ὀνόματα τῶν δυὸ παλληκαρῶδων εἶχαν συνδεθῆ ἀναπόσπαστα μετὰ τὰ κατορθώματα τοῦ ἱππότη.

—'Ὡστε σείς εἰσάσσε ὁ Πασπούάλ; ἔκανε ὁ Μπελσάνς μετὰ θυμισμό. Τότε εἶμαι πολὺ τυχερός, ποὺ ἔπεισα ἐπάνω σὲ σᾶς..

Καί, σὺν τὰ μονολογούσε, πρόσθεσε:

—'Ὡστε γιὰ τὸ Λαγκαρντέρ πρόκειται; "Α! "Ὡστε τὸν ἱππότη ἤθελε νὰ ξεκάνη αὐτός, ποὺ μοιράζει τὰ λεφτὰ μὲ τὴς χουφτές; Μὰ δὲν ἔξερει λοιπὸν ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ δὲν σκοτώνεται; Θέλει νὰ τοῦ ἀρπάξουμε τὴ μνηστὴ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουμε τὸν ἴδιο... "Ἐνοια σου ὄμως..

Καὶ μετὰ τὸνο ἀποφασιστικῶς, ἀπευθυνόμενος στὸν Πασπούάλ, εἶπε:

—'Ὁ Θεὸς σᾶς ἔβαλε στὸ δρόμο μου, κύριε Πασπούάλ!.. "Ἐχω νὰ σᾶς πῶ πολλὰ πράγματα, ποὺ ἐνδιαφέρουν τὸν κύριο ἱππότη. "Ἄν μπορεῖτε μάλιστα, ὀδηγήστε με ἀμέσως κοντὰ του..

—'Αὐτὴ τὴν ὥρα εἶνε ἀδύνατον νὰ δῆς τὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ, μὰ πὲς μου ἔμένα δ,τι θέλεις νὰ πῆς καί, ἂν τὸ πράγμα εἶνε ἐπιγόν, θὰ τρέξω νὰ τὸν εἰδοποιήσω ἀμέσως.. "Ἄν θέλεις νὰ μιλήσουμε πιὸ ἡσυχᾶ, πάμε ἐκεῖ σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί..

Καὶ τοῦ ἔδειξε μιά ταβέρνα, τῆς ὁποίας τὰ φῶτα ἔλαμπαν στὸ σκοτάδι τοῦ δρόμου.

Ὁ Μπελσάνς τὸν ἀκολούθησε κ' ὅταν μῆθκαν στὴν ταβέρνα, κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου ὁ νέος ἄρχισε τὴς ἐκμυστηρεύσεις του. "Ὅσο προχωρούσε στὴ διήγησί του, τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Πασπούάλ μεγάλωνε..

Ὁ Μπελσάνς τοῦ εἶπε πὲς ἕνας ἀγνωστος ποὺ διέθετε πολλὰ χρήματα, εἶχε βρῆ σ' ἕνα καπηλεῖο μιά σπείρα τῶν μαλαντρικῶν (κακοποιῶν) μετὰ τοὺς ὁποίους ἡ τύχη τὸν εἶχε συνδέσει κ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, καὶ τοὺς εἶχε προτείνει κατὰ τὴν νύχτα τῶν γάμων τοῦ Λαγκαρντέρ καὶ τῆς Αὐγῆς—ἤξερε τώρα ὁ Μπελσάνς ὅτι περὶ αὐτῶν ἐπρόκειτο—νὰ σκοτώσουν τὸν ἱππότη καὶ ν' ἀπαγάγουν τὴ μνηστὴ του, ὑποσχόμενος μιά ἡγεμονικὴ ἀμοιβή, ἀπ' τὴν ὁποία καὶ τοὺς προκατέθελε ἀρκετὰ χρήματα.

Ὁ Μπελσάνς δὲν παρέλειψε καμμιά λεπτομέρεια τῶν συνεννοήσεων τοῦ ἀγνωστού—γιὰ τὸν ὁποῖο ἀγνωοῦσε πὲς ἦταν ὁ Γκονζάγκας—καὶ τοῦ εἶπε ἀκόμα πὲς τοὺς εἶχε δώσει ραντεβὸ γιὰ τὴν ἐπομένη νύχτα στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ γιὰ νὰ τοὺς ἐκθέσῃ λεπτομερῶς τὸ σχέδιο τῆς δράσεώς τους.

"Ὅταν τελειώσε, ὁ Πασπούάλ στάθηκε μερικὲς στιγμὲς σιωπηλὸς βυθισμένος σὲ σκέψεις. "Ἐπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:

—'Τώρα εἶνε ἡ ὥρα περασμένη καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ παρουσιάσω στὸ Λαγκαρντέρ. Μὰ θὰ τρέξω νὰ τοῦ διηγηθῶ ὅσα μοῦ εἶπες κ' αὐριο τὴ νύχτα μόλις γυρίσεις ἀπὸ τὸ κοιμητήριο τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ, ὅπου θὰ σᾶς ἐκθέσῃ ὁ ἀγνωστος δολοφόνος τὸ σχέδιό του, θὰ σὲ περιμένω στὸ μέγαρο ντὸ Νεβέρ. Χτύπησε τὴν πόρτα συνθηματικὰ καὶ θὰ σοὺ ἀνοίξω ἐγὼ ὁ ἴδιος..

"Ὅταν βῆθκαν ἀπὸ τὸ καπηλεῖο, ὁ Πασπούάλ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Μπελσάνς καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ἐστ' ἕνα γενναῖο παλληκάρη! Ὁ Λαγκαρντέρ δὲν θὰ ξεχάσῃ δ,τι ἔκανες γι' αὐτόν..

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τὸ Σάββατο εἶχε φτάσει..

Τὸ μέγαρο Νεβέρ ἦταν κατάφωτο.. Ἡ ὥρα ποὺ ἡ

γαμήλιος πομπὴ ἐτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσῃ γιὰ νὰ πάη στὸ παρεκκλήσιο τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ, ὅπου θὰ γινόταν ἡ τριπλὴ στέμψε, πλησίαζε..

Ἡ Αὐγὴ ντὸ Νεβέρ μαζὺ μετὰ τὴ μητέρα τῆς ἔκανε τὴς τελευταῖες τῆς προετοιμασίας.. Τὸ ἴδιο κ' ἡ ντόνα Κρούς, καὶ ἡ Μαριέτα, στὸ δωμάτιό τῆς ἡ καθεμιά, ἔβλεπε μὲσα στὸ μέγαρο ἦσαν εὐτυχισμένοι..

"Ἐξάφνα, ὁ Ἀντώνης Λαχό, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἱππότη στὸ Παρίσι, χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς πριγκηπίσσης. "Ὅταν τὸν ἀδήγησαν μπροστὰ σ' αὐτὴ, ὑποκλίθηκε καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα σημεῖωμα, στὸ ὁποῖο ἔγραψε:

"Ἐγὼ θὰ ἔλθω στὴν ἐκκλησία. Ἡ πομπὴ ἄς ξεκινήσῃ χωρὶς ἐμένα. Ἡ σιωπὴ τῆς ἐκκλήσεως τοῦ Νεβέρ ἔφτασε.

Ἡ πριγκηπίσσα ἔκρυψε τὸ σημεῖωμα καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν Αὐγὴ, στὴν ὁποία δὲν εἶπε τίποτε.

Εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸ Λαγκαρντέρ.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Γκονζάγκας ἐθάδιζε πρὸς τὸ κοιμητήριο τοῦ Σαιν-Μαγκλουάρ.

Καθὼς περπατοῦσε, ἐνοιῶθε μιά τρομερὴ χαρὰ νὰ τοῦ φουσκῶνῃ τὸ στήθος. "Ἦξερε πὲς οἱ ἀνθρώποι του τὸν ἐπερίμεναν ἐκεῖ, στὶς θέσεις ποὺ τοὺς εἶχε ὀρίσει ὁ ἱδιος ἀπὸ τὸ προηγούμενο βράδυ. Εἶχε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτούς, γιατί ἤξερε πὲς ἦσαν ἀνθρώποι ποὺ δὲν δίσταζαν μπροστὰ στὸ ἔγκλημα, προκειμένου γιὰ νὰ κερδίσουν ἀφθονὰ χρήματα..

"Ἦταν πειὰ βέβαιος γιὰ τὸ θρίαμβό του.

"Ὅταν ἔφθασε στὸν περιβόλο τοῦ παρεκκλησίου, μῆθκε μὲσα ἀπὸ μιά μικρὴ πόρτα, τῆς ὁποίας εἶχε ὁ ἴδιος τὸ κλειδί. Τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο πυκνὸ, ὥστε μετὰ δυσκολία κατάρθωσε νὰ προσανατολιστῆ μὲσ' ἀπ' τὰ δέντρα καὶ τοὺς τάφους.

Καθὼς ἔφτανε στὸ μέρος, ὅπου ἤξερε πὲς οἱ μισθοφόροι του κακοποιοὶ θὰ τὸν περιμέναν, ἐνεδρεύοντας τὰ κατάφωτα παράθυρα τοῦ μεγάρου Νεβέρ, τράβηξαν τὰ βήματά του.

"Συγχρόνως ἀκούσε θόρυβο ἀπ' τὴν ἴδια διεύθυνση καὶ κατάλαβε ὅτι ἡ γαμήλιος πομπὴ ξεκινούσε.

"Ἐνα μοχθηρὸ χαμόγελο ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπό του καὶ ψιθύρισε:

—'Α! Ὁραῖος γάμος!.. Θὰ τελειώσῃ μετὰ δάκρυα καὶ μετὰ λυγμούς!

"Ὅταν τὰ μάτια του, τυφλωμένα ἀπὸ τὸ φῶς, ξαναγύρισαν πρὸς τὰ δέντρα ποὺ τὸν περιτοίχιζαν, νόμισε πὲς εἶδε ὄλους τοὺς κακοποιούς ὄρθιους ὀλόγυρα του. Κάθε κορμιὸς δέντρου, ἔπαιρνε γι' αὐτὸν ἀνθρώπινη μορφή.

—'Ε, Κοφολαίμη! μουρμούρισε, φωνάζοντας τὸν ἀρχηγὸ τῶν κακοποιῶν. "Ἐδὲ εἰσάσσε:

"Ἡ σιωπὴ μόνονα τοῦ ἀπάντησε. Τότε ὁ Γκονζάγκας χτύπησε μετὰ τὴ λαθετὸν σπαθιοῦ τοῦ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ποὺ τὸν εἶχε νομίσει γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν κακοποιῶν. Κατάλαβε τότε τὴν πλάνη του καὶ, ταραγμένος, ψιθύρισε:

—'Δὲν εἶνε κανεὶς; Μὰ ποὺ βρίσκονται λοιπὸν;

Νόμισε, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, πὲς ἀκούσε μιά φωνή, ποὺ τοῦ ἀπαντοῦσε: «'Ὅχι!» Μὰ δὲν ἦταν θέσθιος, γιατί τὰ φύλλα, τρίζοντας κάτω ἀπ' τὰ πόδια του, προκαλοῦσαν ἕναν ἀόριστο θόρυβο.

Προχώρησε λίγο ἀκόμα καὶ καθὼς δὲν εἶδε κανεὶν, μιά βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα του.

—'Θέλω νὰ μάθω τί ἔγινε! φώναξε, ὀρμώντας πρὸς τὸ παρεκκλήσιο.

Μὰ ἔξάφνα, ὠρῶθηκε μπροστὰ του μιά μεγάλῃ σκιά, ἡ ὁποία, αὐτὴ τὴ φορὰ, δὲν ἦταν δέντρο.

Ἡ σκιά κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς ἕνα γυμνὸ σπαθί.

—'Ποὺ εἶνε οἱ ἄλλοι; ρώτησε ὁ Γκονζάγκας, νομίζοντας πὲς ἦταν κάποιος ἀπ' τοὺς κακοποιούς. Ποὺ

—Είπε ο αρχηγός σας ο Κοβολαίης;

Τό σπαθί του άγνωστου χαμήλωσε κι έβειε στον τοίχο του παρεκκλησιού.

—Ο Κοβολαίης είν' εδῶ! άπάντησε στον Γκονζάγκα.

Ο πρίγκηψ έσκυψε κι έβγαλε μιά δυνατή κραυγή.

Τό χέρι του είχε άγγιξει ένα πῶμα, άπ' τό όποιο έτρεχε ρεστό αίμα.

—Ο Άνθρωποπίνιχτης είν' εκεί! έξακολουθήσε ο άγνωστος, δείχνοντας μιά συστάδα δέντρων.

—Σκοτωμένος κι' αυτός; ρόγγασε ο Γκονζάγκας.

—Σκοτωμένος κι' αυτός!

Και, σπρώχνοντας με τό πόδι του ένα πῶμα, που ήταν άνάμεσα άπ' αυτόν και τόν Γκονζάγκα, ο άγνωστος έπρόσθεσε:

—Κι' ο Βουτυχτής είν' εδῶ, σκοτωμένος κι' αυτός.

Ένωμεταξύ, ο θόρυβος που έφτανε άπ' τό μέγαρο του Νεβέρ, μεγάλωνε ολοένα.

Άπ' όλες τίς μεριές, άκούγονταν βήματα που πλησίαζαν ολοένα κι' η λάμψη τόν πυρός, που φαινότανε τώρα πίσω άπ' τά δέντρα, άρχισε ν' άπλώνεται παντού.

—Ωστε ο Λαγκαρντέρ ήρθε εδῶ πριν από μένα; ρώτησε ο Γκονζάγκας μέσ' άπ' τά δόντια του που έτριζαν. —Ωστε ο Λαγκαρντέρ τους σκότωσε...

Και τραβήχτηκε πίσω ένα βήμα, γιά νά τραπή εις φυγή, χωρίς άλλο... Μά μιά κόκκινη λαμπί φάνηκε έξαφνα πίσω του, φωτίζοντας στό πρόσωπο τόν άγνωστο, που δέν ήταν άλλος άπό τό Λαγκαρντέρ!

Ο Γκονζάγκας γύρισε τό κεφάλι του πίσω και είδε τόν Κοκαρντάς και τόν Παπουάλ, που κρατούνε ο καθένας τους έναν πυρό στό χέρι και φωτίζουν τό μέρος.

Πιο πίσω είδε τό Μπελόανς κι' άμέσως κατάλαθε πώς είχε μάθει ο Λαγκαρντέρ τό καταχθόνιο σχέδιό του.

Συγχρόνως είδε και τά πῶματα τών τριών κακοποιών κάτω στό έδαφος.

Τήν ίδια στιγμή, άλλοι άνθρωποι, άπ' τους όποιους οι περισσότεροι κρατούνε άναμμένους πυρούς, φάνηκαν άπό τό μέρος της έκκλησίας. Ο Γκονζάγκας άναγνώρισε τόν αντίβασιλέα, πίσω άπ' τόν όποιο έρχόντουσαν όλοι οι άνωτεροι ιππότες της Γαλλίας. Άκουσε μιλώντας τόν αντίβασιλέα που έλεγε:

—Κανένas άς μη διασχιση τόν περιβόλο του παρεκκλησιού! Νά μπου-νε φρουροί παντού!

—Μά τό θάνατο του Θεού! μουρμούρισε ο Γκονζάγκας μ' ένα πασμοδικό γέλιο. Με περιόριζον σ' ένα κλειστό γάρο γιά νά χτυπηθῶ με τό Λαγκαρντέρ! Ο αντίβασιλέας θυμήθηκε πώς είνε απόγονος τών Ιπποτών του Μεσαίωνα. "Εστω! Άς χτυπηθῶ!...

Και, καθώς είπε τά λόγια αυτά, άπρόσπτα, προδοτικά, ώρμησε κατά του Λαγκαρντέρ, με τήν πρόθεση νά του τρυπήσει με τό σπαθί του τό στομάχι.

Μά τό σπαθί του Λαγκαρντέρ ήταν σαν ένα ζωντανό πλάσμα, που έχει τό ένστικτο της άμύνης.

Τό σπαθί του Λαγκαρντέρ ύψώθηκε στιγμιαία και, όχι μόνο άπέκρουσε, αλλά και χτύπησε...

Μά αντί νά χωθή στό στήθος του Γκονζάγκα, έσπασε στό δυό, ενώ συγχρόνως άκούγονταν ένας μεταλλικός ήχος. Ο Γκονζάγκας φορούσε τό θώρακά του κι' άπάνω σ' αυτόν είχε αυτριβή τό σπαθί του Ιππότευ.

Χωρίς νά τραβηχτή πίσω ούτε μιά σπιθαμή, ο Λαγκαρντέρ άπέφυγε με μιά άπλή μετακίνηση τόν σώματός του τη σπαθιά που έπεδωλε άμέσως νά του κατασέρη ο Γκονζάγκας κι' η όποια έτσι έξέφυγε άπ' τόν προορισμό της.

Συγχρόνως ο Λαγκαρντέρ έπαυσε τό σπαθί του Κοκαρντάς, τό όποιο εκείνος του έτεινε, κρατώντάς τό άπ' τήν αίχμη.

Μέσα στην πρώτη αυτή φάση της μονομαχίας, οι δυό άντι-παλοι έγχαν άλλάξει θέσι.

Ο Λαγκαρντέρ βρισκόταν τώρα προς τό μέρος του Κοκαρντάς και του Παπουάλ, ενώ ο Γκονζάγκας έστρεψε τη ράχη του προς τόν αντίβασιλέα, ο όποιος πλησίαζε μαζί με τήν ακολουθία του.

—Ελάσαν πάλι κι' οι δυό τους στάσι άμύνη.

Ο Γκονζάγκας ήταν περιήμας ζιφομάχος και, καθώς φερούσε θώρακα, μονάχα τό κεφάλι του φρόντιζε νά προστατευθῆ.

Μά ο Λαγκαρντέρ φαινόταν σαν νά παίξει μαζί του, όπως παίζει τό ποντίκι με τήν γάτα.

Κι' έξαφνα με μιά σπαθιά του Ιππότευ, τό σπαθί του πρί-

γκηπος έξέφυγε άπ' τά χέρια του κι' έπεσε κάτω.

Ο Γκονζάγκας έτρεξε γιά νά τό πάρη, μά ο Λαγκαρντέρ τό πάτησε με τό πόδι του.

—Ιππότε—ρώτησε ο αντίβασιλέας, ο όποιος είχε πλησιάσει ένωμεταξύ—τί σκέπτεστε νά κάνετε τώρα;

—Υψηλότατε, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ, αυτό που σκοπεύω νά κάνω, οι πρόγονοί μας τό άνώμεζαν κρσία του Θεού.

Ο αντίβασιλέας άρχισε νά μιλάει σιγανά με τους ύπουργούς του και με τους άλλους άνωτάτους μεγιστάνας του Κράτους.

—Δέν είνε σωστό—είπε ο πρόεδρος τών Λαμουανίων—νά πέση τό κεφάλι του πρίγκηπος Γκονζάγκα στο ίκρίωμα. Γι' θά πη ο λαός... Τό καλύτερο που έχουμε νά κάνουμε, είνε ν' αφήσουμε τόν Ιππότη νά τόν τιμωρήση.

Τήν ίδια στιγμή, ο Λαγκαρντέρ, δείχνοντας τόν τάφο του Νεβέρ, φώναξε:

—Νά ο τάφος του Νεβέρ! Έφτασε η στιγμή που θά πραγματοποιήσω τήν ύπόσχεση τήν όποια τό έδωσα τίν ώρα που πέθανε... Έφτασε η στιγμή της έκδικήσεως και του έξίλασμού! Ο δολοφόνος θά τιμωρηθῆ με τό ίδιο μου τό χέρι...

Και, σκύβοντας πήρε άπό κάτω τό σπαθί του Γκονζάγκα.

—Τί κάνετε; τόν ρώτησε πάλι ο αντίβασιλέας

—Υψηλότατε, άπάντησε ο Λαγκαρντέρ, αυτό τό σπαθί σκότωσε δολοφονικά τό Νεβέρ!.. Τό άναγνωρίζω!.. Αυτό τό ίδιο θά τιμωρηθῆ τό δολοόνο του Νεβέρ!..

Και συγχρόνως πέταξε τό σπαθί του Κοκαρντάς στά πόδια του Γκονζάγκα, ο όποιος τό άρπασε τρέμοντας κι' έλαβε στάσι άμύνης.

Ο αντίβασιλέας κι' ολόκληρο τό οικογενειακό συμβούλιο είχε παραταχθῆ τώρα γύρω άπ' τους δυό αντίπαλους.

Πριν ακόμα άρχίσουν νά διασταυρώνουν τά ξίφη τους, ο αντίβασιλέας, χωρίς νά έχει συναίσθησι ίσως κι' ο ίδιος του τί έκανε, πήρε άπ' τά χέρια του Παπουάλ τόν πυρό και τόν κράτησε ύψωμένο. Ο αντίβασιλέας της Γαλλίας, ο Φίλιππος της Όρλεάνης!

—Προσοχή τόν θώρακα! ψιθύρισε ο Παπουάλ πίσω άπ' τό Λαγκαρντέρ.

Μά δέν ήταν ανάγκη

Ο Λαγκαρντέρ είχε μεταμορφωθῆ έξαφνα. Τό ψηλό του άνάστημα άνορθωνόταν σ' όλο του τό μεγαλειό. Ο άέρας άνέμιζε τίς ώρες της μουκιλες της κόμης του και τά μάτια του πετούσαν άστραπάς.

Άνάγκασε τόν Γκονζάγκα νά όπισθοχωρήση ως τήν πόρτα του παρεκκλησιού. Κι' έξαφνα τό σπαθί του άστραποβόλησε, διαγράφοντας έναν τρομερό κύκλο γύρω άπ' τό μέτωπο του Γκονζάγκα και με μιάς η αίχμη του τρύπησε τό μέτωπό του.

—Η σπαθιά του Νεβέρ! είπαν συγχρόνως ο Κοκαρντάς κι' ο Παπουάλ.

Ο Γκονζάγκας σφιγογύρισε γύρω άπ' τόν έαυτό του και σαριάστηκε μπρος στά πόδια του αγάλματος του Νεβέρ με μιά ματωμένη τρύπα στη μέση του μετώπου του.

—Η Δικαιοσύνη απέδότη! είπε ο αντίβασιλέας. Τά συγχαρητήριά μου, Ιππότεα, και σάς εύχαριστώ!... Άς πάρουν αυτό τό πῶμα από δω και άς πάμε στην έκκλησία.

—Επειτ' άπό μερικές στιγμές, ο αντίβασιλέας, έχοντας στό πλάι του τό Λαγκαρντέρ, και άπό πίσω του έλους τους εόγενείς προχώρησε προς τήν έκκλησία.

Στην πόρτα της έκκλησίας περιεμειναν η πριγκήπισσα, η Αύγη, η ντόνα Κρουζ και η Μαρκίτα. Η πριγκήπισσα προχώρησε προς τόν αντίβασιλέα και του είπε:

—Υψηλότατε, ίδου η κληρονόμος του Νεβέρ, η κόρη μου, η όποια άπό άπόψε θά όνοματίσει κυρία ντε Λαγκαρντέρ, άν η βουλησίη σας 'Υψηλότατε, έπρόσπει:

Ο αντίβασιλέας πήρε τό χέρι της Αύγης, τό φίλησε και τό έβαλε μέσα στό χέι του Έρρίκου.

—Εύχαριστώ! ψιθύρισε άπευθυνόμενος προς τόν τελευταίο και ρίχνοντας ένα βλέμμα προς τόν τάφο του συντρόφου της νεότητός του δουκός ντε Νεβέρ. Έκδικήθηκες τόν αδελφό μου.

—Επειτα, δίνοντας τόνο σταθερό στη φωνή του, που η συγκινησις τήν έθεκανε, έπρόσθεσε:

—Κόμη ντε Λαγκαρντέρ, η Αυτού Μεγαλειότης ο Βασιλέας 'Αξουσιόδησε νά σάς προσφέρω ως γαμήλιο δώρο τόν τίτλο του δουκός ντε Νεβέρ..

Και όλοι μπηκαν μέσα στην έκκλησία, όπου έγιναν οι τρεις εύτυχιανοί γάμοι.

ΤΕΛΟΣ

—Ίται... Γιατί ρωτάς, παλληκάρι μου;...